

ת"פ 54229/08/19 - מדינת ישראל נגד איתי שגיא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 54229-08-19 מדינת ישראל נ' שגיא (גוזנסקי) 8 מרץ 2020

לפני כבוד השופט בני שגיא

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ענת בן-זאב ועו"ד שלי קוטין

נגד

איתי שגיא (גוזנסקי)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עמית שלף ועו"ד חיים רוט

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1)+(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); עבירת החזקת סכין או אגרופן שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ושתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, תוקן כתב האישום, אך לא גובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על פי מיטב שיקול דעתו.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. כתב האישום המתוקן שהוגש מחזיק שני אישומים.
- על פי עובדות האישום הראשון**, ביום 17.8.19 סמוך לשעה 8:00, ביצע המתלונן, שמתגורר בסמוך לנאשם, עבודות צבע בדירתו יחד עם איש מקצוע שנשכר על ידו לשם כך, תוך שהשאיר את דלת דירתו פתוחה. אותה עת, יצא הנאשם מדירתו, פנה למתלונן ולאיש המקצוע ודרש מהם להפסיק את עבודות הצבע בטענה כי הם מרעישים, וחזר לביתו. מיד לאחר מכן, יצא הנאשם בשנית מביתו, והחלו חילופי דברים בינו לבין המתלונן במהלכם איים הנאשם על המתלונן באומרו, בין היתר "**אתה לא יודע למה אני מסוגל נפלת לא טוב, אני ארצח אותך**". הנאשם נכנס אל דירת המתלונן במהירות, ובתגובה לכך השליך המתלונן את השפכטל שהיה בידו אל עבר הנאשם. השפכטל לא פגע בנאשם, והשניים החלו להתקוטט, תוך שהמתלונן מבקש מהנאשם שיצא מדירתו ואומר לו כי יזמין משטרה. בתגובה לכך, הנאשם יצא מהדירה בריצה אל עבר ביתו, תוך שאיים על המתלונן באומרו "**עכשיו הלך עליך**", אמירה

שבעקבותיה ברחו המתלון והעובד מהדירה. הנאשם נטל מביתו סכין מסוג מצ'טה בעלת להב רחב וארוך, החל לרדוף אחר המתלון, והשיגו בקומת הקרקע של הבניין, סמוך לדלת הכניסה. הנאשם איים על המתלון באומרו "**אני ארצח אותך**", וחרף בקשותיו החוזרות של המתלון לחוס עליו ולהשליך את המצ'טה, תקף הנאשם את המתלון בכך שהניפה בחוזקה לעבר פלג גופו העליון של המתלון. המתלון, אשר ניסה להגן על ראשו, סובב את ראשו והרים את ידו הימנית, וכתוצאה מכך נפצע באמת ידו הימנית.

בהמשך, תקף הנאשם בשנית את המתלון באמצעות המצ'טה, אולם המתלון הסתובב, נפצע בגבו, התקדם מספר צעדים לעבר הרחוב, ובעודו זועק לעזרה, התמוטט.

הנאשם ברח מן המקום אל ביתו, הותיר את המתלון שרוע על הקרקע, וזרק את המצ'טה מבעד לחלון.

מעשי הנאשם גרמו למתלון לחתך עמוק באמה הימנית באורך 6 ס"מ, אשר הוביל לחתך מלא של שלושה גידים וחתך כמעט מלא של עצב רדיאלי תחושת, וכן לחתך בכתף באורך 7 ס"מ. לצורך טיפול בחתכים נזקק המתלון לתפרים רבים, ושיחזור הגידים בוצע בניתוח בהרדמה מלאה. המתלון שוחרר מבית החולים באותו היום.

במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין או אגרופן שלא כדין, ואיומים.

על פי עובדות האישום השני, ביום 21.8.19 בשעה 16:17 או סמוך לכך, במסגרת העימות שבוצע בין הנאשם למתלון כחלק מהחקירה המשטרתית של האירוע נושא האישום הראשון, איים הנאשם על המתלון. הנאשם אמר למתלון "**הילדים שלך באמת יהיו יתומים, אתה לא יודע לאיפה אתה לוקח את עצמך**", בנוכחות שלושת השוטרים שנכחו במקום.

במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירת איומים.

הצהרת נפגע העבירה (תע/4)

מהצהרת נפגע העבירה שהוגשה עולה כי לצד הפגיעות הפיזיות שתוארו בכתב האישום המתוקן, המקשות על המתלון לבצע פעולות פונקציונליות כגון הקלדה, סובל המתלון מקשיי שינה וחרדות, ולדבריו - אף נעזר בטיפול תרופתי.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ התביעה, עו"ד ענת בן-זאב ועו"ד שלי קוטין, עמדו על חומרת האירוע המתואר, ונטען כי התנהלות הנאשם באירוע הייתה אלימה וקיצונית ביותר. הודגש בהקשר זה כי הנאשם החזיק בסכין ארוכה מאוד, איים באיומים חמורים ביותר שעניינם פגיעה בחיים, המצ'טה הונפה כלפי פלג הגוף העליון, והתקיפה בוצעה פעמיים. עוד עמדה התביעה על חומרתו היתרה של האישום השני, הן נוכח פרק הזמן שעבר מהאירוע הראשון (שלא היה בו כדי לגרום לנאשם לשמור על איפוק) והן נוכח העובדה כי דברי האיומים בוצעו בנוכחות 3 שוטרים.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, המהוות את הבסיס לקביעת המתחם, צוין כי לא ניתן לראות בנסיבות שהובילו להתפרצות הנאשם - מרגיזות ככל שיהיו - ככאלה המצדיקות התנהלות כה אלימה ושלוחת רסן. עוד נטען כי מעבר לפגיעה המוחשית במתלון (כעולה גם מהצהרת נפגע העבירה - תע/4), יש ליתן את הדעת גם לפוטנציאל הנזק המשמעותי הנלווה לשימוש במצ'טה, פוטנציאל שלו היה מתממש, היה יכול להוביל אף למותו של המתלון.

לשיטת התביעה, כל אלו מובילים למסקנה לפיה יש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 7 שנות מאסר ל-9 שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וכשיקול לחומרה, התביעה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות בעבירות של סמים, הטרדה, איומים, הפרעה לשוטר, תגרה, ועוד.

לצד התייחסותה לעברו הפלילי, התובעת הסכימה כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו והחיסכון בזמן ציבורי. לאור כל האמור לעיל, עתרה התביעה להטלת עונש של 8 שנות מאסר, המשקף את מרכז מתחם הענישה, וכן להטלת מאסר מותנה ופיצוי כספי משמעותי לטובת המתלון.

5. ב"כ הנאשם, עו"ד עמית שלף ועו"ד חיים רוט, הדגישו כי בניגוד לנרטיב התביעה, אין המדובר במקרה בו הנאשם נקט בתגובה כה קיצונית בעקבות רעש, אלא מעשיו באו בהמשך ישיר לזריקת השפכטל על ידי המתלון, חפץ חד שבכוחו לפגוע ולהסב נזק, ולאחר התקוטטות בין השניים.

נטען כי אף שהפררוגטיבה בבחירת הוראות החיקוק מצויה בידי התביעה, הרי במקרים רבים אחרים, בחרה התביעה לייחס לנאשמים עבירות קלות יותר (כדוגמת סעיפים 333 בצירוף 335 לחוק העונשין) ועל כן יש משקל מופחת לעצם הוראת החיקוק ככזו המשפיעה על מתחם הענישה, ויש לבחון את טיב האירועים עצמם.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ציינו ב"כ הנאשם כי המתלון הוא זה שתקף ראשון את הנאשם, וכי מדובר באירוע ספונטני, ללא תכנון מוקדם, שהתרחש בעקבות ההתקוטטות בין השניים. הודגש שגם הנאשם חשש בעת האירוע שכן ילדיו שהו בביתו, וכי החבלות שנגרמו למתלון אינן כה חמורות כדברי התביעה, וזאת מבלי להקל בהן ראש. עוד צוין כי המתלון שוחרר לביתו מבית החולים עוד באותו היום, כך שלא מדובר בחבלות מסכנות חיים. עו"ד שלף הדגיש כי הגם שמצ'טה נחזית כמאיימת יותר מסכין, הרי שסכין עלולה להיות מסוכנת ממצ'טה ובהינתן העובדה שאין מדובר בנשק חם, עניין לנו בכלי תקיפה הנמצא באמצע המדרג. עוד צוין כי בעת העימות הנאשם אף התנצל על שקרה.

לעמדת הסניגורים, המתחם לו עתרתה התביעה הוא מופרז ומוגזם, וראוי שינוע בין 18-36 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין כי הנאשם מביע חרטה, לוקח אחריות מלאה, וכן כי הודאתו חסכה בזמן שיפוטי ואף יתרה את עדות המתלון. הודגש כי הנאשם אף ויתר על זכותו לחקירה נגדית של המתלון ביחס להצהרת נפגע העבירה, וזאת כהיבט נוסף המלמד על קבלת האחריות.

ב"כ הנאשם עמדו על נתוניו האישיים המורכבים. הנאשם בן 43, גרוש, אב לשני ילדים בגילאי 10.5 ו-12, שירת שירות צבאי מלא, פגוע נפשית והוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי בעקבות נוכחותו בפגיעה בדיזינגוף בשנת 1996, שם אף סייע בפינוי הנפגעים. עוד נטען כי עברו של הנאשם אינו מכביד, והעובדה כי מעולם לא ריצה עונש מאסר מלמד כי הרשעותיו השונות לאורך השנים שיקפו אירועים שאינם ברף החומרה הגבוה.

לאור האמור לעיל, עתרו הסניגורים למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם שהוצע על ידם, לצד הטלת עיצום כספי בשיעור מתון.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

6. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי יש להתייחס לשני האישומים המפורטים בכתב האישום כאירוע אחד. על כן, ימוקד הדיון בשאלת מתחם הענישה הכולל לשני האירועים המנויים בכתב האישום.

7. הנאשם הורשע כאמור, על פי הודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עבירה זו מגלמת פגיעה

משמעותית בערכים החברתיים הבסיסיים, ובהם כבוד האדם, הזכות לחיים ולשלמות הגוף, וכן בערך הביטחון האישי והביטחון הציבורי, והעונש המירבי הקבוע בצידה עומד על 20 שנות מאסר.

8. בניגוד לעבירות האלימות האחרות מ"משפחה" זו (כעבירת חבלה חמורה ועבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, המופיעות בסעיפים 333 ו-335 לחוק העונשין), עבירה זו משקפת לצד יסוד החבלה החמורה גם את יסוד הכוונה, ובהתאם - העונש המירבי הקבוע לעבירה זו גבוה באופן משמעותי ביחס לעבירות אלימות אלה. העונש הקבוע בצידה של העבירה עומד בשורה אחת עם עבירות חמורות כהריגה (עובר לתיקון 137 לחוק העונשין) וניסיון לרצח. פער זה בענישה מבטא את ההבדל שבין כוונה פלילית רגילה לכוונה פלילית מיוחדת, ואת סלידת המחוקק מהתעוזה הקיימת בפגיעה מכוונת בגופו של הפרט [להרחבה ראו ע"פ 6296/11 **מדינת ישראל נ' אנבאריה** (31.12.2012)].

9. לאורך השנים עמדו בתי המשפט על הצורך לבער את האלימות, על כלל גווניה וצורותיה, וכן על הצורך להילחם בה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה [ר' למשל עניין **עוודרה** וכן ע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.2015)]. לצד קביעות אלו, עמד בית המשפט העליון על כך שבעבירות אלימות, לרבות בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, מנעד מתחמי הענישה רחב למדי, בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, כשההבדלים בענישה נמצאים לעתים בפרטים הקטנים, כגון מיקום הדקירה, מספר הדקירות, עומק הדקירות וסוג הסכין בה נעשה שימוש [ע"פ 7100/13 **סגלטיצי נ' מדינת ישראל** (29.1.2015) וכן ע"פ 8855/12 **אלזידאה נ' מדינת ישראל** (24.12.2013)].

10. ומן הכלל אל הפרט. מעשי הנאשם פגעו בצורה משמעותית בערכים שצוינו לעיל, ובהם שמירה על שלמות הגוף ועל הביטחון האישי והציבורי. המקרה דנן מגלם את הקלות הבלתי נסבלת בה נעשה שימוש באלימות ובסכין במחלוקות של מה בכך, תוך גרימת נזק לקורבן העבירה. דקירת אדם היא חמורה, על אחת כמה וכמה שתי דקירות, בפלג הגוף העליון, ובפרט באמצעות סכין מסוג מצ'טה, שתוארה בפסיקה כ"כלי משחית מסוכן שהשימוש בו עשוי להביא למותו של אדם" [ע"פ 9052/10 **שטרית ואח' נ' מדינת ישראל** (3.11.2011)]. המצ'טה בה עשה הנאשם שימוש הנה אכן, כדברי ב"כ התביעה, "חרב של ממש", ולהב מעוגל באורך של כ-60 ס"מ, המשמשת ברגיל למטעי בננות או לפילוח קוקוס.

אם ניתן היה לסבור כי עסקין בהתפרצות רגעית ונקודתית (אף אם בלתי מוסברת), הרי שהעימות בתחנת המשטרה, שנערך כ-4 ימים לאחר האירוע הראשון, מלמד כי לא כך הם פני הדברים. במהלך העימות, וחרף נוכחותם של שלושה שוטרים, לא חשש הנאשם להשמיע דברי איום חמורים כלפי המתלונן, וניתן לראות בדבריו ככאלה הפוגעים פגיעה נוספת בערכים המוגנים. דברי האיום האמורים מוסיפים מימד נוסף של חומרה לאירוע הנדון.

בקביעת המתחם יש ליתן משקל גם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בענייננו, הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את מעשיו החמורים היא עניין פעוט של מה בכך, רעש של שיפוצים בשעות הבוקר בחופשת הקיץ. עם זאת, יש ליתן משקל - גם אם מוגבל מאד - לכך שלחלק הארי של הפעולות האלימות שביצע הנאשם קדמה זריקת שפכטל לכיוונו על ידי המתלונן, וכן עימות מילולי ופיזי בין השניים.

אמנם, כדברי ב"כ הנאשם, לאירוע הראשון לא קדם תכנון מוקדם ומוקפד, וניתן לראות בו סממנים "ספונטניים", אך יש לזכור כי במהלך האירוע (ולאחר העימות המילולי - פיזי), חזר הנאשם לביתו אך לא כדי להירגע, אלא דווקא כדי להצטייד במצ'טה, פעולה שתרמה לפוטנציאל הפגיעה הגבוה של מעשיו.

יש לשקלל בקביעת המתחם גם את העובדה שעסקין בשתי דקירות (או למצער - הנפות במטרה לפגוע במתלונן) כאשר הדקירות לוו גם בדברי איום חמורים ותוך שהנאשם רודף אחר המתלונן שברח מביתו.

אשר לנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה, ברי כי האירוע עלול היה, בנקל, להסתיים בתוצאות חמורות הרבה יותר ואף בתוצאה קטלנית, וזאת בשים לב לכלי הנשק בו השתמש הנאשם, ולעובדה כי זה כוון, בשני המקרים, לפלג גופו העליון של המתלונן. המתלונן אף נפצע בסופו של יום באמה ובכתף, אך יש לזכור כי המצ'טה פגעה דווקא שם ולא במקומות אחרים, חיוניים יותר, בשל תושיית המתלונן שהרים ידו וסובב גופו בניסיונו להגן על עצמו. עם זאת, בבחינת הנזק שנגרם בפועל, ואף שאין להקל ראש בעוצמת הפציעות, יש ליתן משקל גם לעובדה כי המתלונן שוחרר עוד באותו היום מבית החולים, וכי מהמסמכים הרפואיים לא עולה כי נגרם לו נזק בלתי הפיך.

11. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו התביעה וההגנה וכן בפסקי דין נוספים, ומצאתי את פסקי הדין הבאים כרלוונטיים:

· ע"פ 1458/14 **גראבלי נ' מדינת ישראל** (11.12.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. הנאשם, בעקבות סכסוך חניה עם אחיו של המתלונן, נכנס למועדון שבו עבד, הצטייד בגרזן ותקף באמצעותו את המתלונן. הגרזן הונף לעבר ראשו של המתלונן, אך הלה הרים ידו כדי להגן על ראשו ולכן ספג בידו פגיעה קשה מהגרזן. מתחם העונש ההולם נקבע על ידי הערכאה הדיונית ככזה הנע בין 3 ל-7 שנות מאסר, והושת על הנאשם מאסר בפועל למשך 36 חודשים, תוך שצוינה הרשלנות בה נוהל התיק, הן על ידי המשטרה והן על ידי הפרקליטות. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש, מטעמים שונים שהעיקריים שבהם הם רשלנות הרשויות, חלופי הזמן, חייו הנורמטיביים של הנאשם וטעמי שיקום, וסטה כלפי מטה מן המתחם, כך שעונשו הועמד על מאסר בפועל בן שנתיים. צוין כי אילולא טעמים אלו, היה מקום להחמיר עם הנאשם, וכי לא נפל כל דופי במתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא.

יצוין כי אף שבענייננו אין טענה כלפי רשויות האכיפה (שהצדיקה כאמור הפחתה משמעותית בעונשו של אותו גראבלי) ברור כי יש משקל משמעותי להודאת הנאשם וקבלת האחריות - אקט שלא היה בעניין גראבלי.

· ע"פ 448/14 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (24.11.2014) - הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. לאחר ויכוח שכלל גם עימות פיזי בין הנאשם לשני המתלוננים, במסגרתו הוכה הנאשם, הצטייד הנאשם בשני סכינים. הנאשם דקר את המתלונן 2 בראשו, ואת המתלונן 1 בבית החזה. הערכאה הדיונית העמידה את מתחם העונש ההולם לשתי העבירות על שנתיים וחצי עד שש שנות מאסר, והשיתה על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה וערעור הנאשם, אך צוין כי העונש שהוטל על הנאשם מקל באופן משמעותי ביחס לחומרת מעשיו ונסיבות המקרה. עוד צוין כי הגם שקדמה למעשה הנאשם התגרות של ממש, אין להגדיר את התנהלותו כמעשה ספונטני ובלתי מתוכנן שכן לאחר אותה התגרות הצטייד בשני סכינים.

· ע"פ 6684/16 **חלוא נ' מדינת ישראל** (9.7.2017) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בעקבות "מקרה של מה בכך" - סכסוך על רקע מקום ישיבה במקום ציבורי. המתלונן התיישב בשולחן בו ישב המערער עם אחרים, והתרחק ממנו לבקשת הנאשם. אדם אחר שהבחין בדבר ניגש לשולחן, הכה עליו בחוזקה, ועקב כך התפתחה קטטה בינו לבין הנאשם. הנאשם נטל בקבוק ודקה מזכוכית, שבר אותו, ודקר את המתלונן שניגש להפריד בין המתקוטטים ודחף לשם כך את הנאשם. למתלונן נגרם חתך בצוואר, הוא אושפז לצורך קבלת טיפול בפציעה ושוחרר למחרת. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם לעניין העונש, וגזר עליו מאסר בפועל למשך שלוש שנים וחצי, חלף מאסר של ארבע שנים וחצי, בגין נסיבותיו של המקרה ובהן העובדה שמדובר באירוע שהתרחש במהירות, בו היו מעורבים אנשים שונים, הפגיעה שנגרמה למתלונן התבררה כלא חמורה יחסית ועוד.

ע"פ 2056/15 רז'קוב נ' מדינת ישראל (28.11.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, משדקר את המתלונן בחזהו מאחור על רקע מחלוקת נקודתית, לאחר שהמתלונן הטרידו במקום עבודתו. המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא נמצא במצב קריטי, ובהמשך, אובחן כמי שסובל מקרע בסרעפת ובכבד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין שלוש לשש שנות מאסר, וגזר עליו עונש של 54 חודשי מאסר, בין היתר, תוך מתן משקל לעברו הפלילי, הכולל עבירות רכוש, סמים, הפרת הוראה חוקית והחזקת סכין. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם.

ע"פ 2037/13 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (26.6.2013) - הנאשם הורשע בעבירת חבלה חמורה (לפי סעיף 333 לחוק העונשין), עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 333 ו-335 לחוק) ובעבירת החזקת סכין או אגרופן. על רקע ויכוח של מה בכך, זרק הנאשם אבן לעבר המתלונן אשר פגעה בפניו. בהמשך תפס בחולצתו, תקף אותו במכת אגרופ, ואף דקר אותו בסכין. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר, וגזר על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט העליון ציין כי המתחם סביר ואינו נוטה לחומרה, ודחה את ערעורו של הנאשם.

12. לאור כלל השיקולים שפורטו לעיל, **מצאתי להעמיד את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם על 34 חודשי מאסר ואת הרף העליון על 6 שנות מאסר.**

קביעת העונש המתאים

13. בעת גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין). בבואי לעשות כן, ראיתי ליתן משקל לנתונים הבאים:

(א) עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם עבר פלילי הכולל 8 הרשעות קודמות, ובהן עבירת תגרה, איומים, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על פניו, מדובר בעבר פלילי רלוונטי, אלא שיש ליתן את הדעת לעובדה שכל הרשעותיו ניתנו בבתי משפט השלום, וכי כולן הסתיימו בהטלת עונשי מאסר מותנים בלבד לצד קנסות, ללמדנו - כי אין עסקין בנסיבות המשקפות רף חומרה בינוני או גבוה.

(ב) הודאה וקבלת אחריות - הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה ואת רצונו להשתקם ולחזור למוטב. הודאתו אף חסכה בזמן ציבורי וייתרה את העדת המתלונן. מטעמים אלה, בתי המשפט נוהגים ליתן משקל לרכיב "קבלת האחריות" וכך יש לעשות אף בענייננו.

(ג) נתונים אישיים - הנאשם בן 43, גרוש ואב לשני ילדים בגילאי 12 ו-10 וחצי. הנאשם פגוע נפשית ומקבל קצבה מביטוח לאומי עקב נוכחותו בפיגוע שהתרחש בדיזינגוף סנטר בשנת 1996, בו תרם בהגשת סיוע ראשוני לפצועים לפני הגעת מד"א לזירה. הנאשם שירת שירות צבאי מלא. נתונים אלה פועלים לזכותו של הנאשם ומשפיעים על מיקומו במתחם.

בנוסף, נתתי דעתי גם לעובדה שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם, על הקשיים המלווים ריצוי תקופת מאסר ראשונה.

סיכום

14. לאחר שקלול הנתונים שפורטו, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 17.8.19.
(ב) 12 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד

הגוף מסוג פשע.

(ג) 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין או עבירת איומים.

(ד) פיצוי למתלונן (עד תביעה 1) בסך 10,000 ₪. הסכום ישולם בתשלומים בסך של 1,000 ₪ כל תשלום, החל מיום 1.4.2020 ועד לסיום התשלומים.

ניתן צו כללי לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום י"ב אדר תש"פ, 08/03/2020 במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט